...کلي کيسې

...اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور
...ايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترگې هنداري
...ړې اوښکې له سترگو راووتلې، په غريو شوه،
...ولگېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده

... کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا
...لوستونکی به د کيسې تر پايه ورسره بيايي.
...، د نهيلۍ علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا
...وربانډې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

...لوستونکی پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله
...ړی وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه

...سفزي صاحب راغلې ټولې کيسې له تلوسې
... د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نوروملگروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې گوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توگه هم ليکل کېدای شوای:

جگړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ ليکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو مونډلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکی د جنگ صحنې ته بيايي او د جنگ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزی صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسي تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلگه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنگ اخيستی و، له رنگه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځيني ليکوالان په پېچلو کلماتو او اصطلاحاتو پسې گرځي او په دې فکر کې دي چې مغلق او پېچلي کلمات کيسه او يا هم کومه بله ليکنه پياوړې کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کيسه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره ليکو؟ ايا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ايا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کيسه د لغاتو ډيکشنري نه ده او نه هم يواځې د پوهنتون محصلين يا استادان کيسې لولي. کيسه د ټولو هغو کسانو له پاره ليکل کېږي چې يو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کوونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کيسې ژبه بايد ساده وي.

يوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه يې را اخيستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه وربانديې پوه شي او هېڅوک ونه وايي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د يوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډيالوگونه يې هم لنډ او طبيعي دي، هر څوک يې له خپلې پوهې سره سم غږولی دی، د کيسو موضوعات يې تر ډېره نوي دي او که ځينې موضوعات زاړه هم وي، نو له يوې داسې زاويې يې ورته کتلي دي چې نوې بڼه يې ورکړې ده. نوې زاويه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کيسې ښکلې او له پيغامونو ډکې دي. که يې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې ليکل کېدای شي، په دې کيسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ يو. يوسفزي صاحب همدا ستونزې د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه يې انعکاس ورکړی دی.

وېې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي يوسفزي صاحب د لا برياوو په تمه

په درنښت

نصيراحمد احمدي

٢٨-٢-١٣٩٤

د يوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزيزالدين يوسفزي د لنډو کيسو پېښې ده له خپل چاپېريال نه راټولې کړي او په هره يوه کې د ده د اوسني چاپېريال انځورونه وينو!

ده لنډې کيسې رښتيا هم لنډې ليکلي.د دغو کيسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کيسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او يوازې يې غټې غټې ټکي ترې راليکلي دي.

په کيسه کې يوه پېښه په مينه او په زړه پورې ډول بيانول د ټولې کيسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کيسه وي، خو ليکلې کيسه بيا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي يوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو يې له خپلو ليدنو کتنو کيسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپيريال يو ډول گزارش يې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زياتره کيسې ولوستې. لنډې دي، د کيسې پيل يې خوندور دی، کرکټرونه يې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پيله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سيمه ييز طرز فکر سره ښخي برابرې دي.له کيسې نه زېږدونکی خيال يې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بنديږي. د اوسنۍ لنډې کيسې له تعريفونو سره سم د ده زياتره کيسې يو مناسب وروستی تمځای يا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتيا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کيسو په ليکنه د ژوندانه لپاره يو ښه پيغام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پيل له داسې کيسې شوی، چې زموږ د بې تعليمه ټولنې يو ښـه انځـور راښيي.«تعليم» کيسه زموږ د ژوند کيسه ده. موږ ولې تعليم نه لرو؟ ولې مو مېرمنـې پـه داسې يوه حالت کې دي، چې د ټيلفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا يوه مېـرمن نـه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې يوه حالت سره مخ دي، چې نـيم ژونـد هم ورته نه دی پاتې.د دې کيسې پای هم په داسې يوه انداز شـوی، چـې لوسـتونکی فکر کوي، ليکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کيسو همدا بڼـه ډېـره مناسبه ده، چې لږه کيسه ويونکې ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « پـه نيمـه يوه شي!»

دويمه کيسه هم زموږ د اوسني ترافيکي نظم يوه څنډه راښيي، چې موږ لـه دغـې ژوندنۍ اړتيا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغـه کيسـه کـې بـه ځينـې مکـالمې اضـافي ښـکاري، خـو پـه عمـومي توګـه کيسـه دومـره لنـډه ده، چـې دا پـه کـې نـه معلومېږي!؟

ورپسې يوه ډېره لنډه کيسه لولـو، چـې اوس – اوس دغـو کيسـو تـه« کيسـه ګـۍ» وايي.دا زياتره د انټرنيټ د وخت کيسه ګۍ دي، چې په لنـډ مهـال کـې دود شـوي.ان کله کله د نامسلکي ليکوالو په دغو ډول لنډو کيسو پيښـېږو. دا ډول کيسـې نـو بېخـي لنډې دي.معلومېږي، چې انسان له يوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منـډه سر دی.دا يې ښې بېلګې دي.د کيسه ګۍ ټکی هم اوس– اوس دود شوی، خو ما دا ټکی يو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کيسو ټولګې (ګجرې) په سريزه کې کتلـی و.دا سريزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صيب د يوه انګليسي ليکوال N.U.KOK له خولې يوه کيسه ګۍ ليکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې يوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقيده نه لرم!

خوا کي ناست ملګری يې ووی:

- ښه، عقيده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې تـه« کيسـه ګـۍ » ټکـی کـارولی، خـو دا ټکـی ماتـه تـردې هـم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلـور کـې ډېـرې نـورې وړې کيسـې هـم شـته، چـې زمـوږ ښځينه يې د کيسه ګۍ په نومونو يادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې پـه لنـډو کيسو کې اوس نورې لنډې کيسې هم راوتي دي. ښاغلی يوسفزی يې وخت ناوخت پـه فيسبوک پاڼـه خپـروي.دا کيسـه ګـۍ «ازادي» يـې هـم غالبـاً اول ځـل همدلتـه خپـره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همـدې ډول کيسـو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کيسه ګۍ پيغام خو نور هم جوت دی، خـو يـوه خـبره ده، چـې د عسـکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بيا خو لږه ګډوډه ده او که پخـوانۍ وي او اوس ليکل شوي وي، نو بيا بـه پـرې د «خـو» ګوتـه ايښـول لـږ ګـران وي.خـو ده پـه روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه يې ورکړې، چې په محتويـاتو يـې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کيسه هم لنډه ده، زمـوږ د پښـتني ژونـد اوږد داسـتان پـه کـې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بيا ورپسې د لور د ارماني ژوند د يوې څنډې ليکـل خواږه دي. په دې کيسه کې که لور د سپينو ويښتو پر ځـای د تـورو ويښـتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کيسه کې ممکن ځينې لوستونکي هغو ته پاتې کيسه درک نـه شي کړای، خو په خپله د کيسې اوسنی پلاټ هم يو بلا پيغام لري.

«سلګۍ» کيسه هم زموږ د ژوند يو اوږد ځورووونکی داستان بيانوي، چې پلرونه لـه لوڼو سره او يا په بله ژبه نارينه له ښځينه وو سره څه نه کوي؟ ددې کيسې پيغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښـکه» کيسـه هـم کيسـه ګـۍ ده، چـې د پښـتني ښـځينه وو د محرميـت او محروميت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«بريد» کيسه هم د وطن د وياړونو د يوې برخې کيسه ده، چې څه وړ موږ له نـورو سره لاس په ګريوان يو.

ورپسې د «پاچا» کيسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانـه يـوه برخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راښيي.

بیا د «چوپتیا» کیسه ګۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلنه نه یم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زموږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لا لنډو کیسو (کسیه ګیو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډګر ته په خوشاله زړه رانتوتی. او ذهن وفکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جګړو، نتګونو، ناوړه دودونو او له ګڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ ګډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښوېیدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه،د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښیږي،کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کیسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې یوه کیسه پیل کړي،بیا به مې په مینه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کیسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل،بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه،د لیکلو کوښښ مې وکړ،یو څه بریالی شوم،کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نیوکو لړۍ لږه راکمه کړم؛نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله،لنډه دا چې دې مینې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده،د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله منندوی واوسم،چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولگې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د مننې الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټټر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنگ یې ښیښه یي گیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ـــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گړپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ـــ سلام علیکم مورې! ورورک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ـــ د کوځې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې لـه لاسـه موبايـل واخيسـت، پـه تېـزۍ يـې د توکمـو پـه سر ګـوتې کېکاږلې، ژر يې غوږ ته نږدې کړ، يوه شېبه غلی و، بېرته يې ښځې ته موبايل ونيو:

ــــ هه! زنګ ورغی.

ښځې موبايل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارينه غږ شو:

ــــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ــــ هلو د پرهد پلاره!

ــــ اورم يې، خيرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سـترګې يـې پټېـدلې، بېرتـه يـې موبايـل خـولې تـه نږدې کړ:

ــــ د عابد سره تبه ده، له صبايي نه په يوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ــــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسويلی وکړ:

ــــ کاش چې ما ام تعليم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، يوه چيغه کړه:

ــــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ يې، موږ خو نه يو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ــــ هو استاده! رښتيا وايي، لږ ايطياط کو.

دموټړوان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبړبـړېـده، څوشېبې پـه مـوټر کـې چوپه چوپتيا شوه، ناستو کسانو بېرته له يوبل سره خپلې خبرې پيل کړې، تر څنګ مې، ښيښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ يې ماته راواړو، پـه غټـو تـورو سـترګو يـې ورپ سپينې عينکې وې، نري برېتونه يې درلودل، ږيره يې لنـډه وه، راوړانـدې شـو، ورو يې راته وويل:

ــــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر يې بيا وويل:

ــــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافيکي نښو پوښتنه وکې، يوه بم جواب نکي.

ومې ويل:

ــــ بې ازموېنې يې لېسانس جېب ته کړی، څه غم يې کئ.

ځوان بيا وويل:

ــــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پډې کې مخکني کس چيغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ مخې ته وگوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

ـــ ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنۍ کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

ـــ خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

ـــ گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکي.

بیایې په سړک کې سپینې کرښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

ـــ ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته ببرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

ـــ استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ـــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

ـــ داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

ـــ خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور ببرته موټر روان کړ، نور هېڅا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترځنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ـــ وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

ـــ او ستاسو!؟

ـــ زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، ببرته یې له ښیښې دباندې سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...ځپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلي شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې ببرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

ـــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

ـــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم ببرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

ـــ هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنې کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیګې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبایل غوږ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راووېست، په دې کې مې سترګې په کریم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې یې پټې وې...په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نريو برېتونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دستمال ایښی ؤ، ترڅنګ یې دسپینې ورې عینکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښې پښې مې حرکت ونکړ، نری درد یې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونیو، ولاړ کس زر وویل:

ـــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خیر کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټیټ شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافیکي لوحې ولګېدې...دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښي یې تور، خوکیڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې دربشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) یې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او خړو دربشیو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وبرېښېده...له خولې یې لوړه ناره پورته شوه:

ـــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداري ته ودرېدله، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترګې هندارې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

— فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

— دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلۍ منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

— ستړی مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

— نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

— حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

— خير...زما نوم ام لونګ دی، که بيا يې راياده کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري اېښې تور چای جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکه يې ترې ډکه کړه، د برنډې په څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

— ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

— خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګی يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونګ له سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتلې مېخ کې يې وځړوله، کيڼ لاس يې په پکه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بډوهل، کېناست، بيا يې وويل:

— دې خلکو ته دې خدای هدايت وکې، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پوکې وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوی ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوڼي يې ښکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سړی راننوت، ژر پاڅېده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

— ماما جانه! سلام عليکم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

— ژوندی اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سړی ناست و، فاطمې له نغري ديګی لرې کړ، بېرته يې تور چای جوش کېښود، د برنډې په لور يې وکتل، د هغوی

خبرې يې اورېدای شوې، له ونې ټيټ، ډنگر سړي وويل:

ــ گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

ــ خه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښبودي!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

ــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتنوس يې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بيا يې زياته کړه:

ــ معلم صيب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

ــ هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلی نيولی، ايا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وايي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونگ ژر وويل:

ــ دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

ــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه يې يو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنگنو کېښوده، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو اننگو يې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکيو شور شو... ښنو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په چت کې د تير له اړخه د خټو له وچو څاځکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکۍ له دريڅې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې ووېستې، خولې يې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وېښتان نښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننگو يې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نری، ډنگره ښځه راننوته، سرې لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نری، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلۍ غريو ونيوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو یې اوښکې روانې شوې، د ږیرې په منځ کې یې ننوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

ــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن یې سترګو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنګ کوټه له سړیو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرګینه امسا ولاړه وه، د خړې لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موټي ږیره یې د تور رنګ نښې وې، ګوتې یې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ یې وویل:

ــ باز مامده! د زوی مرګ ډېر سخته وي، هغه ام د یکي یو زوی.

شاوخوا یې وکتل، بېرته یې خبرې پیل کړې:

ــ سپین ږیرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږیري ژر وویل:

ــ ملک صیب رښتیا وایي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

ــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې ګوتې کشولې، خو دا ځل یې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

ــ بازمامده! زوی دې که هر چرته یي، راویې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسیږي.

ملک ټوخي ونیو، ښه شېبه یې وټوخل، بیا یې زیاته کړه:

ــ دا دې جرګې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ــ هو! هو! رښتیا وایي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږیري وار ونیو:

ــ ورونو! غلي شئ!.

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

ــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي ویله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلګۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په ګرم وجود مې يخه هوا ولګېده، سترګې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په اننګو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملګرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونـد شو...ملګرې مې راڅخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د ګرېوان لوري ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينګ نيولی و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولړزېد، د سلګيو غږ مې ترڅنګ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډېډ نارينه غږ شو:

ـــ ګوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بيا يې سترګې زما په لور برګې کړې؛چغه يې کړه:

ـــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لړزېده، ورو ورو سلګۍ مې اورېدې، خو بيا ډېډ نارينه غږ مې واورېد:

ـــ ګوره جلۍ! خير که سپين ږيری دی، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلګۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لړزېده، نور مې ځان ټينګ نه کړای شو،

د سترګو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترګې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

برید!!!

درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ لیکي کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نوروملگروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې گوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وړومرميوباران ؤ، تنگه تياره دره ددړزو شورپسې واخيسته، دکندې شاوخوابه گردونه پورته شول، جمال سره دملگرودېرېې صبره ښکارېده، ترڅنگ ملگري باندې يې غږکړ:

ـــ انوره! قومندان صيب ولې مونږته امرنه کۍ!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې گردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږيې وويل:

ـــ اغه دی!..قومندان صيب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بيړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميوشنهارۍ ؤ...په لوړغږيې وويل:

ـــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بريدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنگه تياره دره شنولوگيوپه سراخيستې وه، سرتېرويوبل ته په حيرانۍ وکتل خوبېرته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زياته کړه:

ـــ څوشېبې مخکې له مرکزسره په اړيکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشينۍ چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داخل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترگې يې له سرورگونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ـــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داخل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغابښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرگواوازونوتکبيرونه وويل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپينه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنگه خلتې ډکولې، بيابه يې دکندې په مخکنۍ برخه کې يوپربل کېښودې، په تنگه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه يې په ډېلوسيمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جگې پښتې ولاړؤ...دوربين يې سترگوته پورته کړ، مخامخ لبرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونگېده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروبينه تېرکړ...لاسونه يې بېرته له سترگوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترگې ولگېدې...غږيې کړ:

ـــ جماله!!

جمال په بيړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامۍ لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

ـــ قومندان صيب!...امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وويل:

ـــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سريې ځوړندۀ خوځه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

ـــ په داسې بريدونوکې...ددښمن لومړنۍ نښه پايره کوونکی وي...چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه ځېروکې خوښي وه، ورو ورو يې گامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

ـــ زه تاغوندې سرتېروباندې ويارم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېده...چې سپين يې کم خودشين رنگ په منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترگې يې له قهراونفرت ډکې وې، وويل:

ـــ دښمن بېرته په شاتلی...شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

ـــ خو...مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بيادکوم بريداراده لري.

***

مازيگرلړيه لوېدو ؤ، دښتروڅوکې زېړې ښکارېدې...يوه يوه مرغۍ به

ترسترگوشوه چې دښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښتردډ ته ملا لگولې وه، ترخوايې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولی ؤ...څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغږواورېد، شاته يې وکتل...انور ؤ، غږيې کړ:

ـــ انوره! راځه کنه..

دسترگوپه رپ سره يې انورترڅنگ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

ـــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چارپېره کړل، خوله يې وخوځېده:

ـــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترگوته مخامخ دپولې ترڅنگ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

ـــ انوره! هلته وگوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربين يې سترگوته پورته کړ، ددښمن په لوريې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...يوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجگې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېږي، سپين يې کم خودشين رنگ منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنورملگروځانونه کندې ته وغورځول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو یې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤته غټې وسلې بریدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري ځارل...دجګې غونډۍ نیمایې ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بریدوشو...دکندې بغل نه توره دوړه پورته شوه، قومندان زرېه لوړغږ وویل:

ــــ برید!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرمیوشنېهاری وخوت، له دواړو لورو نه یوپربل دمرمیوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخیستې وه، دنبتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږیې وویل:

ــــ قومندان صیب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونډۍ په لورمنډې وهي، زریې دوربین سترګوته پورته کړ، ویې لیدل چې درې سرتېري دجګې غونډۍ په سردبیرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته یې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه یې یودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک یې دواړولاسونوته کړ، ګونډه یې ووهله...ټوپک یې په ښي اوږه کېښود، دجګې غونډۍ په لوریې ونیو...له غوړسره یې جوخت کړ، کینه سترګه یې پټه کړه، دښې په منځ کې یې بیرغ نیوونکی راوست...په ماشه یې ګوته کش کړه، ډزشو...دجګې غونډۍ په سردبیرغ سره یوځای یوسرتېری په ځمکه پرېوت، په خواکې یې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سیده کړل...جمال بیاپه ماشه ګوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کینه اوږه کې نری دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرته پورته شو، جګې غونډۍ ته یې وکتل له دووسرتېرو نه یوولوېد، خوبیاپورته نه شو، ترځنګ یې بل سرتېري له جګې غونډۍ نه ښکته لورته منده واخیسته، دجمال کیڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک یې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کینه

سترګه یې پټه کړه، په ماشه یې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجګې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوېد، خوبیاپورته نه شو، یودم ددښمن له پوستې نه یوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وینوداره وکړه، کیڼ اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوړوکې ورکه وه، له سرتېرویې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې یې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره یې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پـایلو د ځنـډ لپـاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کـش کـړ، د سـترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په مـنځ کـې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د مـوټر غـږ پورتـه کېده...هارنډونـه یـې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنـګ اخیسـتی و، لـه رنګـه تور مخ یې لمر ته بریښېده.

له خېمې په تن ډنګره ښځه ووته، ټیکـري یـې څـو ځایـه پیوندونـه درلـودل، د مـخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترګې یې تنګې کړې، لمـر وهـلي لاسـونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ــــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټیټ شوی و، مـزی یـې تـرې ټینـګ تـاو کـړ، خـو زر یـې وویل:

ــــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښـي پراتـه ول، تـر څنـګ یـې د اوبـو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېـده، سـترګې یـې پـه نغـري ولګېـدې، سـوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ ګانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکـه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور ګړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ــــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترګې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښـکاره شـو، پـه ښـي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختـې وتـې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټي ږیـرې پټـه وه، پـه سر یـې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنـه ول، ماشـوم د مـور پـه غېـږ کـې سر ایښـی و، ترڅنګ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ــــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککـړه خولـه ایښـې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، ګوتې یې لنـدې شوې...په خېمه کې ګرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ــــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې ګوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ــــ ګاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ــــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترګې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لـور تـه پورته شو، مچ بننګ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنګ یې پـه سـپینه ټوټـه کې کېښوده، سړي ته یې سترګې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــــ ترڅو به ام دا حال یي!؟

سړي اسوېلی کړ:

ــــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په ګونځې مخ رڼه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیګې شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیګې لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې ګامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترګې ونیولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نرۍ باد لګېده، د ونو څانګې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! سترې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د څپو شور لګېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترګې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترګې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولګي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زياته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نيولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخيسته، ومې ويل:

ــــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نيولې وې، ستونی مې ساف کړ، بيا مې وويل:

ــــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون يو سمستر مو پاتې، ما ويل چې له خيره دوه درې مياشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بيا ودرېده، ښکلا يو دم غږ کړ:

ــــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چيغه مې کړه:

ــــ زه له تا سره مينه لرم، ته مې خوښېږې!!.

د ښکلا سترګې يو دم رډې ودرېدې، په سپين بخن مخ يې سورخي پيدا شوه، سترګې يې ځمکې ته ونيولې، هېڅ يې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زياته کړه:

ــــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا يوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د ځپو شور نه راته، خو يوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې يې هماغسې ځمکې ته نيولې وې، مخ يې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ــــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ يې راتاو نه کړ، بيا مې پرې غږ کړ:

ــــ زه دې د ځواب په تمه يم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تيږې ناست وم، د ځپو مستۍ ته مې سترګې نيولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن يخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نيولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د ليدلو وس مې نه درلود، يوه ملګري مې وويل:

ــــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره يې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حيران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ــــ دا ته نو ولې نن غلی يې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وويل:

ــــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وويل:

ــــ همداسې ښه يم، کنه بيا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتيا وه، يوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره يې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وويل، ټول روان شولو، په دې کې مې د يو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره يې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر يې سترګې بېرته لاندې ونيولې، په لاس کې نيولې کتابچه يې را اوږده کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ــــ شهابه! په دې کې مې يوه ليکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بيا يې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګيوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ــــ په دواړو سترګو! ضرور يې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملګرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملګرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شېبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

ــ ماما جانه! بوټان دې رنګ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې ګردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنګه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

ــ نه روکی! نه یې رنګوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسګون راووېست، ورته مې ونیو، هلک لسګون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

ــ ځه روکی! لسګون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترګې په څو کرښو ولګېدې، لیکلي یې ول:

ــ سلام ګران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترګې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

ــ شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترګې مې ښه شېبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

ــ زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

ــ ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترګې نیولې وې، موبایل مې سترګو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

ــ سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

ــ سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

ــ دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

ــ د زنګ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

ــ هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلګۍ شوې، ژر مې وویل:

ــ اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

ــ خیر...ښښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

ــ پوښتنه دې ونه کړه!؟

ــ د څه شي؟

ــ ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسېږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ځېرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډينه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بيا به يې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وويل، موبايل مې بند کړ.

***

سهار ټولگي ته لاړم، ملگرو مې بيا راځخه زما د غليتوب پوښتنه وکړه، خو ويل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه يم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مې ورته وواهه، خو موبايل يې بند و، تر ماښامه يې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بيا موبايل راواخيست، دا ځل يې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبايل يې پورته نه کړ، بيا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته يې ځواب راکړ، غږ يې ورو و، ويې ويل:

ــــ سلام شهابه!

ــــ سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خيريت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بيا مې وويل:

ــــ په تشويش دې کړم، ولې غلې يې؟

ښکلا غريو ونيوله، ورو يې وويل:

ــــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی يې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وويل:

ــــ مور مې راته غږ کړ، موبايل بايد بند کړم.

ــــ سمه ده.

خو بيا يې ژر وار ونيو، ويې ويل:

ــــ شهابه!

ــــ هو، وايه!

ــــ په ځان پام کوه!.

موبايل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپينه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، يوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له يوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورته سترگې نيولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاځېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تيار کړ، په موبايل مې سترگې ولگېدې، ښکلا مې په ياد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې گوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په يو پيغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت يې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو يو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، ليکلي يې ول:

ــــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لاړم، د گرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سړه ساه مې واخيسته، بېرته مې موبايل مخ ته ونيو، د ښکلا په شمېرې مې گوټه کېکاږله، غوږ ته مې ونيو، زنگ لاړ، ځنډ يې وکړ، موبايل پورته نه شو، بيا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره يو ځای بل ښځينه غږ واروېد:

ــــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ــــ بلې! زه د ښکلا ټولگيوال يم، خيريت خو به وي؟

ښځه يو دم په کريکو شوه، ځواب يې راکړ:

ــــ زويه! ښکلا زهريني گولۍ خوړلې، اوس يې د ښار روغتون ته يوړه.

په مغزو کې مې کړنگ شو، ښځې بيا وويل:

ــــ لور يې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبايل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبايل مې له جېبه راووېست، د ښکلا اخرني پيغام ته ننوتم، بيا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، يو دم مې له خولې چيغه ووته:

ــــ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرو شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چورک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډبل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخيستل، بغل ته په لويې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږيره يې خريېلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يې يو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټی ږيره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډبل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنډې ږيرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

ــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

ــ ښښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو...شينکۍ زېړه ګونه پخلنځي ته رانوته، ور ته يې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې يې په منګي ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه يې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زريې منګی سيده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شوه...لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغله چې په بريتويې پټې شونډې وخوځېدې:

ــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بيايې خپلې زارۍ په يادشوې:

ــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلاريې په زړه راوورېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبيايې څه په يادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطی يې راووېسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخونې په کونج کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټیکری یې له سر نه لوېدلی ؤ، پښې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوگی ووت ، لږمخته راغی خوله یې وخوځېده:

ــــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وایې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترگې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکۍ بچیان وچونگېدل، موربې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

ــــ شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

ــــ دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونگۍ یې ترخوا ایښې وه، دشینکۍ په لیدویې په تندي کې گونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

ــــ وجلۍ!...څنگه دې رنگ الوتی!؟

ــــ هغه ...مااااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پیداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

ــــ هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي گونځې ورکې شوې، په بربتویې گوتې کش کړې، لستوڼي یې ترڅنگلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

ــــ یوخوداجرگونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنگ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

ــــ شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

ــــ دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترگولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دگرمۍ له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته یې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشینکۍ اوس هغه پخوانۍ شینکۍ نه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتگ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنگ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ــــ شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تگ وخت کې شینکۍ ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته یې داسې ځواب واورېدچې سترگې یې ړدې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوږونوکې یې دښځې خبره کړنگ شوه:

ــــ واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یې چړې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېښښوده:

ــــ شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یې خبرې پیل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

ــــ دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

ــــ بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپاڼې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدویې وویل:

ــــ شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشینکۍ ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم يې...

دشينکۍ رنګ زېړشو، په لرزېدلي غږيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترګې يې شينکۍ ته پورته کړې، شينکۍ ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وويل!؟

شينکۍ لاندې ځمکې ته سترګې سيخې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

ـــ شينکۍ!!...

شينکۍ ښي اړخ تـه ړنګـه پرېوته...پـه کـيڼ غومبـوري کـې يـې دغټوډبلوګوتونښـه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته رانوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشـينکۍ خبره غبرګه کړه، خوځواب ورته په وارخطايۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وايي، زه څنګه داسې کاروکم.

شينکۍ مخ پورته کړ، سترګې يـې لـه اوښـکوډنډې وې ، مخـامخ ورتـه يـوه مکـاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوګامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغـوی لـه مرګـه وروسـته مـې لکـه خپلـه لورګڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولګوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکۍ غريونيولې وه، خوله يې جـوړه کـړه چـې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

ـــ ته يوه بدلمنه جلۍ يې!!...

دشينکۍ سترګې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشينکۍ سترګې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترګې له سرورګونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

ـــ زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوګامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سره هواپرې ولګېده...ببرته يې شاته مـخ تاؤکړ...پـه خونـه کـې يـواځې پټلـون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځنځيرشرنګ کـړ، لـړه شـېبه وروسـته شـينکۍ دلـوړکمره پـه څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترګې يې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (١٠٠٠) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راووېست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

ـــ استاده! غرمه دې کړه، څه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکۍ دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

ـــ وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، ورپسې یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

ـــ اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د ګنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنګه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر څنګلې له ښیښې وېستی و، بل یې

په بغل جېب ټینګ نیولی و...

پدې کې یې تر څنګ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترګې واړولې...ناست کس ژول شوی ګنی له خولې لاندې د پښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

ـــ نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

ـــ څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

ـــ کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښي...ځکه.

برېتور سړي د ګنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

ـــ واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

ـــ نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

ـــ نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی ګنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلې بخرکې لېرې کړل، زیاته یې کړه:

ـــ د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترګې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

ـــ بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ ورسره وغږېدم...ویل یې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر یې پرې وګرځېد او سترګې یې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې یې ولی وخوځېد...د چا غږ یې واورېد:

ــــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترګې پرانیستې...سر ته یې ډرېور ولاړ و، نبغ کېناست...شاوخوا یې وکتل، په چوکیو کې سورلی نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر ببرته لاندې وځړېد، پښو ته یې ژول شوي ګني پراته ول، زر یې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حیران پاتې شو، رنګ یې والوت، یو دم یې له خولې چغه ووته:

ــــ پیسې!...پیسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library